

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a soudců JUDr. Pavla Molka a Mgr. Davida Hipšra v právní věci žalobce: **N. Q. C.**, zastoupen Mgr. Ivem Žižkovským, advokátem se sídlem Martinská 10, Plzeň, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 26. 6. 2017, č. j. 60 Az 19/2017 - 33,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky (dále jen „žalovaný“) rozhodnutím ze dne 13. 3. 2017, č. j. OAM-789/ZA-ZA11-HA10-2016, zamítlo žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany podle § 12 až § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu.

II.

[2] Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Plzni, který ji zamítl rozsudkem ze dne 26. 6. 2017, č. j. 60 Az 19/2017 - 33.

III.

[3] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Krajský soud podle něj věc nesprávně posoudil. Stěžovatel se domníval, že krajský soud bagatelizoval jeho situaci vzhledem k poměrům ve Vietnamu, a nesouhlasil s tím, že by jeho turistický pobyt ve Vietnamu v roce 2011 vylučoval jeho důvodnou obavu z pronásledování. Dále tvrdil, že od roku 2010 prezentuje politické názory na sociální síti Facebook a byl přes ni upozorněn na

možné problémy s tím spojené. Dále se domníval, že jeho obava o život je důvodná a že splňuje zákonné znaky pro poskytnutí mezinárodní ochrany.

[4] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti popřel oprávněnost stěžovatelových námitek, protože neprokazují žádné porušení zákona z jeho strany. Považuje žádost o udělení mezinárodní ochrany za účelovou a podanou s cílem legalizovat si další pobyt na našem území. Stěžovatel podle něj nesplňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany. V rozsudku krajského soudu neshledal žádné pochybení a navrhl kasační stížnost zamítnout.

IV.

[5] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[6] Vzhledem k tomu, že se v projednávané věci jedná o kasační stížnost ve věci mezinárodní ochrany, zabýval se Nejvyšší správní soud v souladu s § 104a s. ř. s. otázkou, zda podaná kasační stížnost svým významem přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Není-li tomu tak, Nejvyšší správní soud takovou kasační stížnost odmítne jako nepřijatelnou. Institut nepřijatelnosti a jeho dopady do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud podrobně vyložil v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS, v němž interpretoval neurčitý právní pojem „*přesah vlastních zájmů stěžovatele*“. O přijatelnou kasační stížnost se dle výše citovaného rozhodnutí může jednat v následujících typových případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec nebo nebyly plně vyřešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; (3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon; (4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[7] Nejvyšší správní soud neshledal v posuzované věci přesah vlastních zájmů stěžovatele ani zásadní pochybení krajského soudu, které by mohlo mít dopad do stěžovatelova hmotněprávního postavení. Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu totiž poskytuje dostatečnou odpověď na uplatněné kasační námítky a stěžovatel ve své argumentaci nevyložil žádné důvody, které by svědčily pro odklon.

[8] Podle stěžovatele krajský soud bagatelizoval jeho situaci vzhledem k poměrům ve Vietnamu. Ve svých podáních však po celou dobu tvrdil pouze obecné skutečnosti o problematické situaci ve Vietnamu bez konkrétních spojitostí se svojí osobou. Nejvyšší správní soud se obecným odkazováním na situaci ve Vietnamu zabýval například ve svém rozsudku ze dne 28. 7. 2006, č. j. 4 Azs 4/2006 - 44, ve kterém uvedl, že: „*obecná nespokojenost s poměry ve Vietnamu, nejsou důvody podřaditelné ust. § 12 zákona o azylu.*“ Obdobně se k obecným tvrzením žadatele o azyl ohledně politických poměrů v zemi jeho původu Nejvyšší správní soud vyjádřil i ve svém rozsudku ze dne 10. 2. 2006, č. j. 4 Azs 129/2005 - 54, ve kterém rozhodl, že: „*[z]a důvod udělení azylu (§ 12 zákona o azylu) nelze*

pokračování

považovat toliko obecné tvrzení o nebezpečí, které žadateli v zemi původu hrozí, bez ověřitelných údajů o tom, že takové nebezpečí skutečně existuje, a za situace, kdy se žadatel se svými tvrzenými problémy ani neobrátil na orgány země původu.“ A obdobně i v rozsudku ze dne 30. 10. 2003, č. j. 3 Azs 20/2003 - 43, rozhodl, že „žalobce nebyl nikdy nositelem žádného politického přesvědčení, ani členem politické organizace, politicky se neangažoval, subjektivní pocit nespokojenosti se stáním režimem, byť reálně podložený hospodářskou situací, nezakládá sám o sobě strach z pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu a tento pocit není také ještě politickým přesvědčením a pokud uváděl žalobce ve správním řízení, že politický režim v jeho domovském státě mu neumožnil politický rozvoj, nelze v žádném případě z takového prohlášení dovodit, že důvody žalobcovy byly politického charakteru.“

[9] Stěžovatel ani v kasační stížnosti neuvedl žádné konkrétní potíže, které by měl v souvislosti s jím tvrzeným prezentováním politických názorů na sociální síti Facebook, ostatně ani neuvedl a nedoložil, co tam konkrétně uvedl.

[10] Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu tedy poskytuje dostatečnou odpověď na námitky uvedené v kasační stížnosti a Nejvyšší správní soud neshledal žádné další důvody pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Proto kasační stížnost jako nepřijatelnou podle § 104a odst. 1 s. ř. s. odmítl.

[11] Výrok o nákladech řízení o kasační stížnosti se opírá o § 60 odst. 3 větu první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. srpna 2017

JUDr. Tomáš Foltas
předseda senátu